

CRÒNICA DE VELOBICI 4: DIMECRES I DIJOUS, 2 I 3 D'ABRIL

Publicat el Divendres, 04 abril 2025 08:53

Galeria de fotos [aquí](#)

[Parelles](#) de Velobici 2025

Estimades famílies,

Aquí teniu la crònica doble com us vam prometre dimarts. Som-hi!

Dimecres vam arribar a l'institut amb maletes, motxilles, velos i sacs de dormir. Ens tocava una etapa dura i no la vam acabar a Santa Coloma, ja que la del dimecres era una etapa lineal que ens va dur fins a les mines d'Osor.

Des del principi, sabíem que seria un dia dur. Veníem de pujar l'Argimon. Ens tocava una ruta amb un desnivell acumulat de 1.000 metres i el Subirà, el plat fort. A més, el dia venia carregat de fred i d'ennuvolats i la previsió meteorològica indicava que una estona ens acompanyaria la pluja. Tot i que vam intentar posar bona cara davant el mal temps, hi va haver trams de la ruta i costes amunt que no van ser igual de fàcils per a tothom. Un bon berenar a la masia del Suròs, on ens van rebre hospitalàriament ens va donar ànims i empenta per encarar el terrible tram del Coll d'en Ruscall, que és d'aquells de pujar, pujar i pujar, però sigui damunt la velo o a peu (que allà no hi havia cotxe), tothom va coronar.

La pujada al Subirà també va ser intensa, però venia amb premi. Un menjarot a la Taberna de l'Espinau, tot menjar casolà, ens va omplir les panxes i ens va dibuixar somriures. Després de dinar, a la sobretaula no hi va faltar la diversió ni les excursions fins al vàter. Quin aroma que hi va arribar a haver! I abans de partir, una cançó per als profes. Un èxit! El professor de música ja la pot posar a la llista d'actuacions del dia de la festa de comiat.

Durant l'horeta de baixada (per fi!) ens va tocar una mica la pluja i fred, fet que ens va fer arribar a Can Clerc com a bòlids. Mentre les professores acabaven d'organitzar les habitacions, alguns professors van decidir improvisar al teatret de la casa una espècie de Club de la Comedia.

Després de tres dies de vogar, la confiança cada vegada era més gran. Dimecres va ser dia de compartir experiències i confidències, de compartir velos i bicicletes (als al·lots i a les al·lotes els agrada provar altres

velos), d'eixugar llàgrimes, de repartir paracetamol i ibuprofèn i de fer-nos abraçades. Es va començar a crear vincle. De fet, a la casa de colònies, hi va haver ciclistes del Velobici que van prioritzar una passejada romàntica a mitjanit i no veure el Barça o estar-se a la discoteca (per dir-li alguna cosa) ballant i divertint-se. És una tradició que Cupido aquesta nit tengui una feinada! És un clàssic que a partir del tercer dia es comencin a destapar els primers idil·lis amorosos!

Però quan va ser l'hora pactada, va ser prest i tothom va començar a anar cap a les habitacions perquè el cansament a les cames començava a ser gros. Tot i això, el jovent va creure que era una bona idea muntar una trobada clandestina a les tres de la matinada... Sempre han de ser tan sociables! Afortunadament, però, el servei d'intel·ligència del professorat va detectar aquesta operació terrorista contra el son i molt prest va ser desmantellada. Es van requisar noranta-quatre mòbils en una operació llampec executada a mitjanit! Així, la nit va ser plàcida.

El dia 3 d'abril, dijous, vam començar el dia amb un bon berenar per començar amb força i una altra bona revisió de velos.

Aquesta jornada, l'etapa més llarga del Velobici (al voltant de 50 km) va ser ben intensa. Després d'un berenar frugal a la casa de colònies, vam enfilem cap al pantà de Susqueda. Enguany està molt més ple que d'altres anys gràcies a les pluges recents del març. Com sempre, vam anar amunt i avall. Va ser una altra etapa trencacames perquè el segon tram del matí va ser més que exigent! Després d'un tram de carretera, va arribar una altra terrible pujada, el coll d'en Nafre, que mai s'havia fet a cap Velobici anterior i, una vegada vista la seva extrema duresa, potser no es torna a fer mai més. O sí! Ja ho veurem! Perquè n'hi ha que han xalat moltíssim d'aquest tram i n'hi ha que l'han maleït. En qualsevol cas, i això és innegable, en aquesta primera part del Velobici hi ha hagut més etapes de muntanya que al Tour de France!

Al pantà, n'Ignasi va fer una explicació sobre la seva història i funcionalitat i l'alumnat, d'aquí i d'allà, va flipar amb les seves dimensions i la potència del raig d'aigua que hi passava en direcció a Barcelona. Quin espectacle!

Vam dinar enmig del bosc a Sant Pere Sestronques i sense més dilació vam tornar a enfilem cap a Santa Coloma pel camí invers del que vam fer el primer dia. Malauradament, tres dies no han estat suficients perquè les basses d'aigua i fang s'eixuguassin del tot. Així que ens va tocar banyar-nos un poc més una altra vegada. Qui fa un parell d'anys va ser fan de na Peppa Pig ho va trobar ben divertit i altres joves, més formals, no els va fer gaire gràcia.

El capvespre se'ns va fer un poc llarg, però, com els dies anteriors, així com ens apropàvem a l'institut la tristor i el cansament es convertia en rialles i cànctics. La sensació d'orgull i d'haver aconseguit reptes impensables no ens cabia als pits.

La de demà, divendres, serà una ruta més curta perquè a les 18.00 h el trole ens esperarà davant l'institut per partir cap al port de Barcelona. Segur que hi haurà plors, però això ja us ho contarem a la crònica final d'aquesta primera part de l'intercanvi.

De moment, us avançam que les vostres filles i els vostres fills estan vivint aquest projecte al màxim i ho estan fent de dalt de tot.

Salut i velo!

